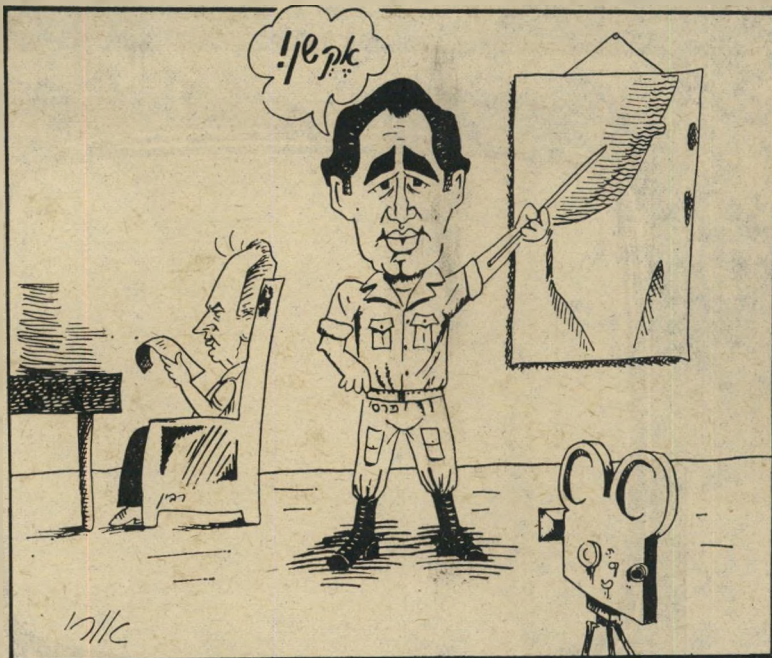

חשבנו על פרס עד עכשיו אינו נכון וכי הוא, למעשה, האיש שהחליט באומץ לב ובהעזה, בניגוד לדעת כל שריהממשלה, על ביצוע מבצע אנטבה. יצחק רבין היה הסן ופחדן, ורק שימרון פרס הוא פופאי אמיתי.

אני מציע שלרגל תגלית מרעישת זו יקבל שימרון פרס, הגאון הצבאי, דרגת

לבקשתי? האם עלי לומר להם שלימוד ציונות הוא לימוד לשם לימוד, ולא לשם הגשמה? האם עלי לנסות לספק אותם באמתלה שעלייה לישראל מייעדת אך ורק לחלכאים ונדכאים מארצות המצוקה, אך לא לאלה שנידונו להיות אמללים בארצות השפע? כיצד אסביר לילדי ש"לשנה הבאה בירושלים" הוא רק שיר, ולא תפילה כנה? האם תשמחו אם ילדי יתרחקו מהיהדות רק בגלל הנסיבות ש-

פרס מצביא אנטבה
לחת לו עיטור גבורה

יצוג מצה"ל או עיטור גבורה, בזכות אומץ ליבו והקרבתו.

יהושע שטרן, תל-אביב

תנו לנו לעלות!

באוקטובר של שנת 75, פניתי לשליח הסוכנות היהודית בטורונטו שבקנדה (מר יצחק גימאי), כדי לברר את סיכויי להתיי קבל כעולה חדשה בישראל. מאת היותי בעלת מצב מישפחתי לא-כל-כך מבטיח מבחינת סדר-העדיפויות המקובל (גרושה עם שלושה ילדים), פעל השליח עליי התקנות הרישומיות, כפי הנראה, ומשך את העניין בשיחות נוספות עימי, שעל אף היותן בלתי מעודדות, לא נשברה רוחי. בדצמבר 1976 הגשתי בקשה רישית לעלייה לישראל.

המתנתי בסבלנות רבה לתשובה, דבר שאילץ אותי לוותר על תוכניות שונות ובעיקר כשהיה מדובר על תוכניות לטוח ארון. במילים אחרות: הייתי חצויה ל-2 שנים במשך כל התקופה הזאת, ליכי במזרח ואנוכי בסוף מערב. זו היתה בהחלט ציונות שלא במרכאות, עד כמה שזה נראה אולי מגוחך ולא-ידיאמן.

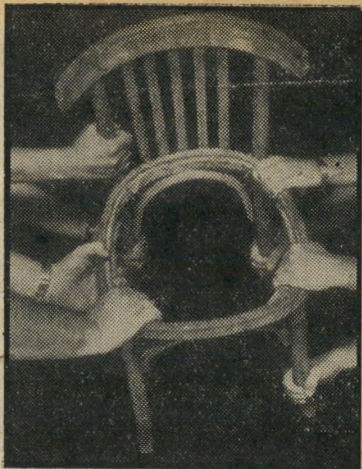
מאז העליתי את הרעיון בפני ילדי, הם אינם מפסיקים לשוחח על כך עם חברי-הם, ויום-יום הם מאיצים בי להביא להם תשובה בקשר לגורל הבקשה. בעצם, הם כבר מתיאשים וחושדים שהקרב נגמר בכישלון, בפרט מאז נודע להם שבקשתי הועברה לטיפולו של ועדה מייעצת.

על אף כל הטילטולים הנפשיים האלה, העקשנות ודין מאיצה בי להאמין ש"חוק השבות" הקדוש, מקודש עד כדי כך שלא מצב מישפחתי ובוודאי לא מצב כלכלי, צריכים להיות עילה להפרתו.

נהירים גם קשיי הקליטה של כל עולה בישראל, גם אם שפר עליו מולו מבחינה כלכלית, ונהירותו של שובתים הדרכים העקלקלות הנכונות לעולה מסוגי (גם אם אותר על כל הלוכסוס), אך גמירתי אומר להמשיך לחשוב על ישראל כעל ארצי ומולדת, כפי שלימדונו וכפי שעדיין מלמדים את ילדי בבית-הספר העיברי ב-טורונטו.

השאלה הנשאלת עתה היא: איך עלי להסביר לילי את היעדר האוון הקשבת

תחרות
כיסא הזהב

תחרות, "כיסא הזהב" הוכרזה מטעם מערכת, "העולם הזה" על-מנת לציין אותם שאינם יכולים לקבל כל פרס או ציון-לשבח עבור הצטיינות בתחום-פעילות כלשהו.

רשאי להשתתף בתחרות כל קורא אשר ימלא את הטופס המת-פרסם להלן, וישלח אותו במעטפה, או מודבק על-גבי גלויה, על-פי הכתובת: מערכת, "העולם הזה", תיבת-דואר 136 תל-אביב, עבור תחרות, "כיסא הזהב".

מדי-שבוע יוגרל פרס בסך 200 ל"י בין משתתפי התחרות של אותו שבוע.

התחרות השלישית במיסגרת המיבצע היא על התואר:

הח"כ רודף הפירסומת

גזור ושלח

לכבוד

תחרות, "כיסא הזהב"

ת.ד. 136, ת"א

אני מציע בזה את

כמועמד לתואר הח"כ רודף הפירסומת

אני סבור כי האיש ראוי לתואר זה מהסיבות כדלקמן:

שם: כתובת: עיר: חתימה:

בתחרות שהוכרזה בגיליון 2062 על תואר

הנואם המשעמם ביותר

התחלקו מרבית קולות הבוחרים בין עשרה אישים, בשיעורים הבאים:

- הרמטכ"ל, רבי-אלוף מרדכי ("מוטה") גור (החור פתקליט על כל המליצות המפוצצות שאמרו כבר כל הרמטכ"לים שקדמו לו, כדיברי רות כהן, מרחוב הקישון 15 א', נצרת עילית) — 3% מכלל הקולות.
- ח"כ אורה נמיר (מדברת בטון אחיד ללא כל גווני קול, נשמעת כמו מורה בבית-ספר עממי ומשתמשת במליצות שחוקות, שמשון בן-גל, אחד-העם 5, חולון) — 3% מכלל המשתתפים בתחרות.
- ח"כ אבא אבן (את שפתו ולשונו אי-אפשר להבין כלל, ובמקום תשובה מקבלים שאלה" — אילנה ביברשטיין, ת.ד. 1718, חולון) — 4% מהקולות.
- ח"כ יוסף תמיר, איש הליכוד (מדבר בקצב איטי ומצליח להפוך גם נושאים מעניינים לחסרי-תוכן, דוד אלנסי, כ"ט בנובמבר 29, בתים) — 4%.
- ח"כ ישראל קרנמן — ראש ועדת-הכספים של הכנסת (בעל לכסיקון מוגבל של כמה מאות מילים עבריות, כשהקשר בין המישפטים שלו רופף, דן גראור, שפרינצק 30, פתח-תיקווה) — 7%.
- שרי-האוצר יהושע רבינוביץ (מסתכל כל הזמן על נעליו כשהוא מדבר, צמה סודרי, אשטרם 2513/40, אשדוד) — 13%.
- ח"כ יוחנן באדר (מגמגם, מהסס, מדבר בלחש וללא רצף הגיוני, יצחק קליין, החשמונאים 11, תל-אביב) — 15%.
- שרי-העבודה משה כרעם (מרי-בה להשתמש במליצות נבובות, בעל אר צרימילים זעיר, חסר כושר-ביטוי, מחי שבות בלתי בהירות, נובח במקום לדבר, אסתר בנבנישתי, ירושלים) — 17%.
- שרי-החינוך והתרבות אהרון ירדן (מינוטוני, בעל מחשבה איטית, נבון, ומדבר בנוסח מיצוות אנשים מלוי מדה, צבי כדורי, חיפה) — 34%.
- אי-לזאת מוכרז בזאת שר החינוך והתרבות אהרון ירדן כזוכה בתואר, הנואם המשעמם ביותר, בתחרות, "כיסא הזהב".

שרי-החינוך אהרון ירדן

בהגרת הפרטים השבועית במיסגרת המיבצע זכה הקורא אלברט ואנונג, מרחוב החולות 55 ביבנה בפרס של 200 ל"י.